పువ్వులు వికసించి వుల్లాసంతో ఊగుతున్నై! ఉదయపు ఎండలో అవి ఎంత మనోహరంగా ప్రకాశిస్తున్నై! ఒకే ఒకరోజు జీవితానికి ఎందుకా మిడిసిపాటు అనుకొంది కామేశ్వరి. చెట్లన్నీ చిగిర్చాయి. నేలంతా పచ్చని శిల్కు తివాసీలావుంది. ఎటుచూచినా నూతనత్వమే గోచరిస్తోంది. ఇదివసంతకాలమై వుంటుంది. అదుగో! దూరాన్న కోకిల కూత కూడా వినిపిస్తోంది! ఇంతకాలం నుండీ మూగపోయిన కోకిల కంఠానికి ఆపంచమస్వరం ఇపుడే ఎందుకు రావాలి అనుకొంది కామేశ్వరి. మామిడి చెట్టు కొమ్మమీద రెండు చిలుకలు చేరి రహస్యాలు చెప్పుకుంటున్నై. అవి ప్రణయ రహస్యాలు కావుగదా! కొంతసేపటికి కిలకిల నవ్వుకుంటూ చిలుకల జంట యెగిరి పోయింది ఏనూతన సీమల్లోకో! వాటికెంత స్వేచ్ఛ! తనకు ఈకూపంనుండి బయట పడడానికి అవకాశం లేదుకదా! ఆమె హృదయం కొత్త కోర్కెలతో నిండిపోసాగింది. అందులోనూ తను కలలో కూడా కోరకూడదని సమాజం నిషేధించిన కోర్కెలే ఆమె హృదయంలో ఇప్పుడు నాట్యం చెయ్య సాగినవి.

కామేశ్వరికి అందరివలెనే సుముహూర్తంలో వివాహం జరిగింది. అయినా ఆమెఖర్మ మిలా కాలింది. ఇక ఆమెకు ముసలి తల్లి తప్ప వెనక దిక్కు లేదు. సుఖంగా బతకడానికి ఆ రెండు ప్రాణాలకూ వెనుక ఆస్కారం యేమీలేదు. వారి పూర్వపు సంపదలు ఏవున్నత ప్రదేశానికో ప్రవహించి పోయినవి. తన బ్రతుకు తను చూసుకుంటానని తల్లిని ఒప్పించి కామేశ్వరి పట్నంవచ్చి బడిలో చేరింది. అన్ని కోర్కెలకూ అతీతమై ఇంతవరకూ ప్రశాంతంగా వున్న ఆమెతలలో ఇపుడు యీ నూతన కోరికలు రేకెత్త సాగినవి.

పిల్లలు ఒకళ్ళమీద ఒకళ్ళు నీళ్ళుజల్లుకుంటూ మొక్కలకు నీళ్ళు పోస్తున్నారు. దీర్ఘమైన జడలు వయ్యారంగా ఊగుతున్నై. ప్రాతఃకాంతులలో ఆమొక్కల

మధ్య వాళ్ళు వవదేవతలలా కనిపిస్తు న్నారు. వాళ్లముఖాలు ఆనందంతో వెల్లి విరిస్తున్నవి. వాళ్ళను చూస్తూ అలా కూర్చుండి పోయింది కామేశ్వరి.

"ఇవేళ కొత్తగా కనిపిస్తున్నా వేమే!"

ఉలిక్కిపడి అటుతిరిగి చూసింది కామేశ్వరి. లలిత స్నానం చేసి తడిబట్ట లతో తన ప్రక్క నిలుచుని వుంది. సూర్యుని లేతకిరణాలు ఆమె ముంగురుల పై బడి మెరుస్తున్నై.

"త్వరగా స్నానం చేసి పుస్తకాలు తియ్యి! మేట్రిన్ వస్తే కోప్పడుతుంది. కామేశ్వరి ఈ హెచ్చరికను బాహ్య ప్రపంచంలో పడింది. త్వరగా కాల కృత్యాలను ముగించుకొని చదవ డానికి ఉపక్రమించింది. కాని ఆమె ఆలోచనలు ఆగలేదు—తన జీవితం కంట కావృతె మార్గంలో నడవవలసిందేనా? తోటి యువతులు కోరేకోర్కెలను తను కోరడానికి హక్కులేదా? జీవితాన్ని పూలబాటగా చేసుకోవడం అసాధ్యం కాదు అని తనెక్కడో చదివింది. అయి తే అది తనకేమైనా సాధ్యమవుతుందా? తనుకాలు కదపడానికి వీలులేదు. ఒంట రిగా తిరగడాన్ని లోకం హర్షించదు. కారణం తను స్త్రీ. శాశ్వితంగా చెడి పోతారని దయదలచి సమాజం తనను, తనతోటి వాళ్ళనూ కట్టుబాట్లతో నడి పిస్తోంది. పాపం—ఎంతదయ! ఇలా దుర్భరమైన జీవితాన్ని నూరేళ్ళు గడిపే కంటే ఆ పూవుల జంటలా ఒక్కరోజు గడిపితే జన్మ సార్థకంకాదా? చెట్లకు, జంతువులకు, పక్షులకు అన్ని జీవాలకూ వాంఛలున్నై. ఆ వాంఛల్ని తీర్చుకోవ డానికి వాటిని ఎవరైనా అడ్డు కొంటున్నారా?

"ఏమిటీ దీర్ఘాలోచనలో మునిగి పోయావు. మన్మథుడిగాలి ఏమైనా సోకిందా ఏమిటి?" లలిత మాటకు ఆమె ఆలోచనావాహినిఆగింది. మొఖంపైకెత్తి "ఏమిటే అక్కా?" అంది కామేశ్వరి.

"ఇవేళ ఉదయంనుంచీ దిగులుగాకని పిస్తున్నావు. రోజూకంటే కొత్తగా అం దంగా కనిపిస్తోంది నీముఖం. మరి విశేష మేమిటో!"

"వొంట్లో బాగాలేదక్కా! తల నొప్పిగావుంది."

లలిత దగ్గరగావచ్చి ఆమె వొంటి మీద చెయ్యివేసింది. "అబ్బ! ఎంత వేడి గా వుంది! కొంతసేపు లోనకువెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకో."

కామేశ్వరి గదిలోకి వెళ్ళి పడుకొంది. కాని ఆమెకావిశ్రాంతి? ఆమెను ప్రశాం తత విడిచి చాలా కాలమయింది. లలితే లేనట్లయితే తన జీవితం యింకా ఎంత బాధతో గడిచేదో! ఏపూర్వబంధాలో ఆమెను తనకంత సన్నిహితంగా చేసినవి! రోజంతా దిగులుగా గడిచింది. మసక చీకటిలో తన గదినుండి బైటకు వచ్చింది. పూదోటలో ఒక బెంచీమీద కూర్చుంది. దక్షిణదిశనుండి చల్లనిగాలివొచ్చి ఆమెను కౌగలించుకొని ముద్దాడుతోంది. కాలం ఎంత వృథాగా గడిచి పోతోంది! తన వాంఛలు ఏనాటికైనా సిద్ధించగలవా?

"ఏమే ఇవేళ భోజనం చెయ్యలేదు; బడికిరాలేదు. నిన్ను అంతబాధపెట్టే విషయమేదో చెప్పవ్?"

కామేశ్వరి తల అటుతిప్పింది. లలిత ఆమె పక్కనే కూర్చునివుంది.

"ఏమీలేదక్కా! ఇవేళ కొంచెం జ్వరంగా వుంది!"

"నాదగ్గరకూడా నిజం దాస్తున్నావా కామేశ్వరీ?"

ఈ ప్రశ్నకు కామేశ్వరి ఆమెవైపు దీనంగా చూసింది, నాబాధలు నీకు తెలయవా అన్నట్లు.

లలిత కామేశ్వరి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొని "వృథాగా ఎందుకు విచారిస్తావు కామేశ్వరీ? మనకు చక్కని భవిష్యత్తు వుంది. కాలం గడిచిపోతున్నదని బెంగా! నీకు పదహారు ఏళ్ళయినా నిండ లేదు. నీ అంతటి అందమైనదాన్ని పరిగ్రహించడానికి ఏ యువకుడు ముందుకు రాడూ? ఈ వెన్నెలలోఎంత అందంగా కనిపిస్తున్నావ్! ఇప్పుడు నేనే మగవాణ్ణయివుంటే ఏంచేద్దునో తెలుసా?" అంది.

"ఏంచేద్దువేం?" అంది కామేశ్వరి, కొంటెగా.

లలిత ఆమెను గట్టిగా తనహృదయానికి హత్తుకొని, చెక్కిలిపై మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకొని "ఇలా చేద్దును" అని నవ్వుతూ పరుగెత్తింది.

2

కామేశ్వరికి ఇక ఆవాతావరణం దుర్భరమయింది. ఆమె తను పంజరంలో బంధింపబడ్డట్లుగా తలచసాగింది. ఆరోజు స్కూలు విడిచిపెట్టగానే బయట ప్రపంచంలోకి దారితీసింది. ఎక్కడకు వెడుతున్నదో తనకే తెలియదు. తిరిగిన దారినే రెండు మూడుసార్లు తిరిగింది. చివరకు సముద్ర తీరానికి చేరుకొంది. కుర్రవాళ్లు బీచిలో గెంతుతూ ఆడుతున్నారు. ఒకళ్ల మీద ఒకళ్లు ఇసుక చల్లుకుంటున్నారు. కొందరు దాగుడుమూత లాడుతున్నారు. ఒక యువతీ ఒకయువకుడూ మాట్లాడుతూ నవ్వుకుంటూ సముద్రతీరానే తడి ఇసకమీద నే నడిచి వెళుతున్నారు. ఒకరి భుజం ఒకరికి తగులుతోంది. కెరటాలు వాళ్ల కాళ్లను తాకి వెనక్కి పారిపోతున్నై!

ఆదృశ్యం ఆమెకెంతో మనోహరంగా కనిపించింది. వాళ్లది ఎంత ఆనందమయమైన జీవితం! మరి కొంచెం ముందుకు నడిచింది. జనం లేని చోటుచూసి బీచిలో కూర్చుంది. చల్లని సముద్రపుగాలికి ఆమెలో నూతనోత్సాహం అంకురించ సాగింది. దీర్ఘమైన కారాగారవాసం నుండి ఇపుడే విముక్తి పొందిన ఖైదీలా ఆమె ఆనందించసాగింది. సముద్రపు కెరటాలు ఉవ్వెత్తుగా లేచి మీదిమీదికి వస్తున్నై. దూరాన సముద్రం ఆకాశం ఒకదాన్నొకటి హత్తుకు పోయినై. చిన్నబోటు సముద్రపు అలలమీద ఉయ్యాల లూగుతోంది. మానసిక వ్యథలను మరిచిపోయి అలా ఎంతో సేపు కూర్చుండి పోయింది.

మొదట నిర్జనంగావున్న ఆచోటంతా యిపుడు జనంతో నిండిపోయింది. ఎందరో యువతీ యువకులు జంటలు జంటలుగా విహరిస్తున్నారు. ఇక్కడ ఎంతస్వేచ్ఛ! ఎంత ఆనందం! ఈప్రదేశం ఆమెకు భూతల స్వర్గంలా కనిపించసాగింది. — ఎందరో యువకులు తన వైపు తదేకదీక్షతో చూస్తూ వెళ్లడం

ఆమె గమనించింది. తనచుట్టూ ఒకసారి చూసింది. రకరకాల మనుషులు గలా సాగా మాట్లాడుతూ నవ్వుతూ కూర్చున్నారు.

తనకు అతిసమీపంలోనే ఎవరో ఒక యువకుడు తనవైపే చూస్తూ కూర్చున్నాడు. అతడు తన వైపు ఎందుకలా చూస్తాడాఅని ముఖంఅటుతిప్పికూర్చుంది. మరి కొంతసేపటికి అప్రయత్నంగా అతని వైపు చూసింది. అతను ఎంతో ఆశతో యింకా తనవైపే చూస్తున్నాడు. అతని చూపుల్లో ఏదో వైచిత్ర్యము ఆమెకు గోచరించింది. ఒకక్షణం అతని వైపే చూసింది. అతనిముఖంలో ఏదో ఆకర్షణ వుంది. —— ఎన్నో గంటలు క్షణాలుగా గడచి పోయినై.

చీకట్లు నెమ్మదిగా లోకాన్ని అలుము కుంటున్నై. సముద్రపు హోరు వింతగా ధ్వనిస్తోంది. ఆమెలేచి బీచిరోడ్డున నడవ సాగింది. మెర్క్యురీలైట్ల నీలపు కాంతులు ఆమె మీదపడి ఆమె సౌందర్యాన్ని ద్విగుణీ కృతం చేస్తున్నాయ్. ఆమె కొంతదూరం నడిచి వెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఆ యువకుడు తనతోనే వస్తున్నాడు. ఆమెకు అతని ప్రవర్తనవింతగాతోచింది. ఆ విశాలమైన మార్గంలో ఆమె యింకా ముందుకు పోతోంది. ఒకపెద్ద భవనానికి ముందు "సత్రం" అని వున్నబోర్డు ఆమె దృష్టిని ఆకర్షించింది. ఆమె ఆ భవనం లోనికి నడిచింది. భవనం నిండా ఎలక్ట్రిక్ దీపాలు వున్నై. ఎందరో పురుషులు —స్త్రీలు—కొందరు పడుకున్నారు; కొందరుకూర్చున్నారు —— కొందరు పాడుతున్నారు. ఈకోలాహలం చూసే సరికి ఆమెకేంచెయ్యాలో పాలుపోలేదు.

"ఏమండీ గదికావాలా?" ఆమెవెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఆ యువకుడు! ఎంత సాహసం! తన వూళ్ళో వయస్సులో వున్న ఆడపిల్లలతో అపరిచిత యువకులు మాట్లాడ్డానికి సాహసిస్తారూ ?

"మీకెందుకు శ్రమ. నేను చూసు కుంటాను లెండి." అని ఆమె వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా ముందుకు నడవసాగింది. ఆత్మాభిమానం కొద్దీ ఆమె ముందుకు నడిచిందేకాని ఎవరిని అడగాలో ఎవరితో మాట్లాడాలో ఆమెకేం తెలుసు ? అతని సహాయం తప్పనిసరిగా తీసుకోవలసి వచ్చింది. వెనక్కి తిరిగి చూసింది. కానీ ఆ యువకుడులేడు. తన ప్రవర్తనను అసహ్యించుకొని వెళ్లిపోయి వుంటాడను కొంది. చేతికి అందిన ఆధారాన్ని వృధాగా పోగొట్టుకున్నట్టుగా తలచింది. వరండాలో నిలబడి ఆలోచించ సాగింది. ఈరాత్రి తను ఎక్కడ తల దాచు కొంటుంది ? తిరిగి హాస్టలుకు వెడితే! బయట వుంటానని వాళ్లదగ్గర సెలవు తీసుకున్న తరవాత తిరిగి ఏమని వెడుతుంది? ఇంతలో ఆ యువకుడు మరొక వ్యక్తితో ఆమె ముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. ఎందుకో అతన్ని చూడగానే ఆమె హృదయం సంతోషంతో నిండిపోయింది.

"రండి గదిచూద్దాం" అన్నాడతను.

మౌనంగా ఆమె వారి వెనకనే నడిచి వెళ్ళింది. ఆ వ్యక్తి ఒక గది తాళంతీసి "మూడురోజుల వరకూ వుండొచ్చు"అని చెప్పి వెళ్లిపోయాడు. ఆయువకుడు తన పక్క నిలుచుని వున్నాడు. ఆమె లోనికి వెళ్ళడానికి సంశయిస్తోంది.

"ఇక నేను వెడతాను. రేపుఉదయం కనిపిస్తాను. మీకే సహాయం కావలసినా సందేహించకండి. నేను యిక్కడ ఇంటర్ చదువుతున్నాను. నా పేరు రాజగోపాలం!" ఆమె సమాధానానికి ఎదురుచూడకుండా అతను వెళ్లిపోయాడు. అతని వింత ప్రవర్తనకు ఆమె చాలా ఆశ్చర్య పడసాగింది. తనెవరో అతనికి తెలియదు. తనను అతనొక ప్రశ్న అయినా వెయ్యలేదు. ఈ క్లిష్ట పరిస్థితులలో అతను తనకు అమూల్యమైన సహాయంచేశాడు. అర్థ రాత్రివరకూ ఆలోచిస్తూ నేవుంది. ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో ఆమెకే తెలియదు.

మర్నాటి ఉదయం రాజగోపాలం టిఫిను, ఫ్లాస్కుతో కాఫీ తీసుకొని ఆమె గది ప్రవేశించాడు. ఆమె చిరునవ్వుతో అతనిని ఆహ్వానించింది. కాఫీ తాగుతూ 'అనవసరంగా మీ కెంతో శ్రమ కలిగించాను' అంది.

"నేను పడ్డశ్రమ ఏముంది? మీకు రూమ్ చూపించడమేనా?" రెండు నిమిషాలుఆగి "హాస్టల్ లో మీ సామానేం లేదా?" అని ప్రశ్నించాడు. అతనిప్రశ్నకు ఆమెకు చాలా ఆశ్చర్యపడ్డది "నేను. హాస్టల్ లో వుంటున్నట్లు మీ కెలా తెలుసు?"

'మీరు నన్నెరుగరు కాని నేను మిమ్మల్ని చాలకాలంనుంచీ ఎరుగుదును'

లలిత మాటల్లో అసత్యం ఏమీ లేదని ఆమెకిప్పుడు నమ్మకం కలిగింది. ఆ సాయంత్రం ఆమె బడినుండి వచ్చేప్పుడు తన సూట్ కేసు బెడ్డింగు తీసుకొని బయలు దేరింది. రాజగోపాలం ఆమెకు దారిలోనే ఎదురయ్యాడు. బహుశా అతను తన కోసమే ఎదురు చూస్తూండి ఉండాలి. ఇద్దరూ సామాను సత్రపు గదిలో వేసి బీచికి నడిచారు. అతను ఆమెను నిర్జనంగా వున్న ఒక కొండ మూలకు తీసుకొని వెళ్ళాడు. ఇద్దరూ ఎన్నో విషయాలను గురించి చర్చించారు. ఈ నాడు ప్రజల్ని అధికంగా ఆకర్షించే రాజకీయాలు, పత్రికలు, సినిమాలు వీటిని గురించి అతను ఎంతో చక్కగా మాట్లాడాడు. ఆమెకు తెలియని విషయాలెన్నో చెప్పాడు. కామేశ్వరికి అతను చాలా తెలివైన వాడనే నమ్మకం కుదిరింది. అతని వాగ్ధోరణిలో కూడా ఏదో ఆకర్షణ శక్తి వుంది. కాలం ఇట్టే గడిచి పోయింది. లోకం చీకటితో నిండింది. సముద్రపు టలలు చీకట్లో తెల్లగా మెరుస్తూ కొండను ఢీకొని పెద్దధ్వని చేస్తున్నాయి. ఇద్దరూ ఆ చీకటినుంచి బైట పడి సత్రం వైపు నడిచారు.

3

మూడు రోజులూగడిచి పోయినవి. రాజగోపాలం తానున్న వీధినే ఆమెకొక గది కుదిర్చాడు. ఉదయం ఒకసారి కలుసుకొనే వారు. తరువాతఅతను కాలేజీకి వెళ్ళి పోయేవాడు, ఆమె బడికి వెళ్లేది సాయంత్రం బీచికి వెళ్ళేవారు. అతని సరళ ప్రవర్తన ఆమెను మరింతగా ఆకర్షించ సాగింది. అంతకంతకు వారిద్దరి మధ్యా సన్నిహితత్వం అధికమవసాగింది. తిరిగి వారంరోజులు కాల చక్రంలో దొర్లి పోయినవి.

ఆ సాయంత్రం బీచినుండి యిద్దరూ సినిమాకు వెళ్ళారు. అది హిందీచిత్రం నాయకి

వితంతువు. సాధారణ వితంతువు కాదు ఆమెకు ఒకకొడుకు కూడా వున్నాడు. అయినప్పటికీ ఆమె వివాహం చేసుకోవడం న్యాయం అని కథలో నిరూపించబడింది. సినిమా అవగానే యిద్దరూ యింటికి బయలు దేరారు. ఆకాశం దట్టమైన మబ్బులతో నిండివుంది. చిన్నచిన్న చినుకులు కూడా పడుతున్నవి. పెద్ద వర్షం వచ్చే సూచనలు కనిపించ సాగినవి. వారిల్లు ఇంకా ఒక మైలు వుంటుంది. ఇద్దరూతొందరగా నడవసాగారు. ఆతొందరలో అప్పుడప్పుడు ఒకరి భుజం ఒకరికి తగలసాగింది. చల్లని గాలికీ ఆస్పర్శకూ ఆమె శరీరం పులకరించ సాగింది. ఇద్దరూ రాజగోపాలం గది చేరే సరికి కొద్దిగా వర్షం హెచ్చింది. అక్కడికి కామేశ్వరిగదికి ఒక ఫర్లాంగు వుంటుంది. "చీకట్లో అంతదూరం ఏం వెడతారు? ఇవేళకి ఇక్కడ పడుకోండి!" అన్నాడు రాజగోపాలం.

"ఎందుకులెండి! వెడతాను." అన్నది కామేశ్వరి. పైకి అలాఅన్నదే కాని చీకట్లోవెళ్లి బెడ్డింగు పరుచుకొని దిగులుగా పడుకునేకంటే ఇక్కడే పడుకుంటే బాగుండునని అనుకొంది. "ఈవర్షంలో ఎలా వెడతారు." అంటూ రాజగోపాలం తన గదితాళం తీశాడు. లైటు వేశాడు. కింద బెడ్డింగుపరచి తను పడుకుంటూ ఆమెను క్యాంపుకాట్ మీద పడుకోమన్నాడు. ఆమె అందుకు అంగీకరించ లేదు. "మీరేక్యాంపుకాట్ మీద పడుకోండి: నేను క్రింద బెడ్డింగుమీద పడుకుంటాను" అన్నది. "అలాకాదు. మీరు అతిథులు గనక మీరే క్యాంపుకాట్ మీద పడుకోవడం న్యాయం" అని అతనంటాడు.

"మీరు మగవాళ్లుగనక సంఘంలో మొదటినుంచీ ఉన్నత స్థానం వుంది కాబట్టి మీరే అక్కడ పడుకోవాలి నేను క్రింద బెడ్డింగుమీద పడుకుంటాను" అని ఆమెవాదన. ఇద్దరి వాదనలలోనూ బలంవుంది. చాలాసేపు వాగ్వాదంజరిగిన మీదట ఏంతేలక యిద్దరూకలిసి బెడ్డింగు మీదే పడుకున్నారు. ...ఆరాత్రి కామేశ్వరికన్న కలలన్నీ నిజమైనై. రాత్రంతా ఏనూతన సీమల్లోనో విహరించింది. తన జీవితంలో ఎరుగని ఆనందానుభూతి ఆ రాత్రి ఆమెకు కలిగింది. మెరుపులతో ఉరుములతో ఆ రాత్రంతా బాహ్యలోకం ఘోషించింది!

* * *

ఆమె ముంగురులను సవరిస్తూ "తెల్లవారింది లేవవూ?" అన్నాడు రాజగోపాలం.

"అబద్ధం! అప్పుడే ఎక్కడ తెల్లవారింది. ఇప్పుడేకదూ పడుకున్నది." అతని కాలరు సర్దుతూఅంది.

"కాదండీ, రాత్రి పదిగంటలకు పడుకున్నాం. ఇప్పుడు ఉదయం ఆరుగంటలయింది." అన్నాడు ఆమె విశాలమైన ఫాలాన్ని తన పెదవులతో తాకుతూ.

ఆమె బద్ధకంగాలేచింది. అద్దంలో ముఖం చూసుకుంది. తన ముఖంలో సౌందర్యం ఎన్నోరెట్లు వృద్ధిపొందినట్లు కనిపించింది. రోజంతా ఆమె పరధ్యానంగానే వుంది. గతరాత్రి సంఘటనలు తీయని స్వప్నంలా క్షణక్షణం ఆమె బుర్రలో మెరవసాగినవి బడిలో లలిత

అడిగింది, "దెయ్యం రక్కిందా ఏమిటే! బుగ్గమీద గోరునాట్లువున్నాయ్" అని.

మధురమైన రాత్రులెన్నో గడిచిపోయినవి. — బీచిలో షికార్లు—సినిమాలు—కబుర్లు— కాలం వేగంగాగడిచిపోతున్నది. రాజగోపాలం పరీక్షలు ముందు అయిపోయినవి. కామేశ్వరిపరీక్షలకు యింకా నెలరోజులు వ్యవధివుంది. రాజగోపాలం పరీక్షలైన మర్నాడు తనవూరువెళ్లి రెండురోజులలో తిరిగివస్తానని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. వారంరోజులు గడిచినవి. అతనురాలేదు. ఆమె ప్రతిరోజూ అతనికోసం ఎదురు చూస్తున్నది. తన జీవితంలోని మధురమయ ఘట్టం యింతటితో సమాప్తి పొందుతుందేమోనని ఆమె భయం.

ఎందుచేతనో తను యిప్పుడు అందరకూ లోకువైనట్లుగా ఆమె తలపోయసాగింది. ఒకనాడు బీచిలో యిద్దరు కుర్రాళ్ళు కావాలని ఆమెను రాచుకుంటూ పోయారు. మరొకనాడు ఆమెవెడుతుంటే "రాజగోపాలం! రాజగోపాలం" అని నలుగురు కుర్రాళ్ళు తనవెనకవస్తూ తప్పట్లుకొడుతూ అరిచారు. ఆమెవెనక్కితిరిగి చూసింది. వాళ్ళు గొల్లున నవ్వారు. ఆమె కళ్లు అశ్రుపూరితాలైనవి. త్వరగా యిల్లు జేరుకొంది. ఆదారిని పోయేవాళ్లు తనగదివైపు తీక్షణంగా చూసి పోతుండేవారు. రాత్రులు కొందరు కుర్రవాళ్ళు వచ్చి "రాజగోపాలం వున్నాడా?" అని తలుపుకొట్టేవారు. ఆమె ఎంతో బాధ పడేది. తనలో తాను ఎన్నోసార్లు ఏడ్చింది. అందరికీ లోకువ కావడానికి తను చేసిన అపరాధం ఏమిటో ఆమెకు అర్థంకాలేదు!

ఒకనాడు యింటాయనవచ్చి ఏదో మాట్లాడుతూ ఆమె చెయ్యిపట్టుకున్నాడు. ఆమె ఆపెద్దమనిషికి గట్టిగా బుద్ధిచెప్పి పంపించింది. "నాబ్రతుకు చివరకు ఎంత అలుసయి పోయిందీ!" అని నిట్టూర్చింది. అసూయతోనూ మోసంతోనూ నిండిన ఈలోకం కంటే తన పాత వాతావరణమే ఎన్నోరెట్లు నయమని ఆమెకిప్పుడు తోచింది. వొకనాటి ఉదయం తన పెట్టె బెడ్డింగు తీసుకొని హాస్టలుకు వెళ్ళిపోయింది.

4

కామేశ్వరిముఖంలో పూర్వపు ఆనందం ఉత్సాహం యిప్పుడులేవు. ఎప్పుడూ దిగులుగా కనిపిస్తున్నది. ఎప్పుడూ వొంటరిగా జనంలేని ఏమూలనో కూర్చుని ఆలోచిస్తూ కాలాన్ని గడుపుతున్నది. రాజగోపాలం తన్ను మోసం చేశాడా? ఆ మధుర ఘట్టాలను ఎలా మరిచిపోగలిగాడు? ఆమెకు భవిష్యత్తు పెద్ద అఖాతంలా కనిపించసాగింది.

రెండువారాలు అతికష్టంగా గడిచినవి. యిక పరీక్షలకు వారం రోజులు వ్యవధి వున్నది. కానీయింతవరకూ ఆమె పుస్తకం తియ్యలేదు. యిక్కడకూడా తనను తనతోటి యువతులు హేళనచేయడం చూసి ఆశ్చర్యపోయింది.

లలిత ఆమెకు ఎన్నోవిధాల ధైర్యం చెప్పింది. "ఈవారం రోజులైనా కష్టపడి చదివి పరీక్ష పాసైనట్లయితే నీ

బతుకు నువ్వు హాయిగా బ్రతకవచ్చు" అని ఆమె చెప్పసాగింది. ఈసారి కామేశ్వరి తనదృష్టి పుస్తకంవైపు మరల్చింది. తప్పకుండా పరీక్ష పాసవుతానని ధైర్యం ఆమెకు వున్నది. కానీ ఆమె అదృష్టం అలా లేదు. ఆమర్నాటినుంచే పరీక్షలు. ఆ సాయంత్రానికి ఆమెకు వార్తవచ్చింది ఆమె ప్రవర్తన సరియైనది కానందువల్ల ఆమెను హాస్టలునుంచి డిస్మిస్ చేశారని- ఈవార్తకు ఆమెలోని కొద్ది ఆశలూ ఆహుతైనవి. ఆమె కుములి కుమిలిఏడ్చింది. కానీ ఆమెనుచూచి కనికరించేవారెవరు?

తన బెడ్డింగు బండిలో వేసింది. లలిత కళ్ళు అశ్రుపూరితాలైనవి.

"నన్నింత బాధ పెట్టడానికి నేను చేసిన అపరాధం ఏమిటి అక్కా" గద్గదిక స్వరంతో అడిగింది కామేశ్వరి.

'కామేశ్వరీ! ఇది లోకం! ఆడది అడుగు కదిపితే హర్షించదు. ఒకసారి పొరపాటు చేస్తే జీవితాంతం వరకూ శిక్షిస్తుంది. నీవయస్సులోనే వున్న మగవాడు తప్పుచేస్తే - అతనింకా పసివాడే కనక అది పొరబాటవుతుంది. అదే ఆడది చేస్తే అపరాధం! ఇంకా నా అపరాధం ఏమిటని నెమ్మదిగా అడుగుతున్నావా కామేశ్వరీ! అసలు నువ్వు ఆడదానివై పుట్టటమే అపరాధం."

బండి యెక్కుతూ కామేశ్వరి అంది. "యిక నేను వెడతాను అక్కా! ఈ అభాగినిని మరచిపో!"

"యింటికేనా వెళ్ళడం కామేశ్వరీ?"

'అమ్మను ఏదో వుద్ధరిస్తానని బయలు దేరిన నేను ఏముఖం పెట్టుకొని అమ్మను చూస్తానక్కా! వెడతాను. ఎక్కడికంటావా? ఏమో నాకే తెలియదు. సెలవు.'

బండి టకటక చప్పుడు చేస్తూ పరుగెత్తుకు పోయింది. యిక కామేశ్వరి శేష చరిత్ర లోకానికి అవసరంలేదు.